

מסורת הש"ס

(א) [לעיל יב: לקמן ט. וש"נ],
(ב) [זבחים קיב: ג] נ"א
ממאה, (ד) [דברים יח],
(ה) [ז"ל והרמות], (ו) [וכן
איתא בתוספתא לתרומות
פ"ה ה"ד והביאו רש"י חולץ
קלו: ד"ה לאורייתא], (ז) [י"ל,
ח] רש"י, (ט) [ע"ש ג"ר המוס'
ד"ה ורי ימן],

תורה אור השלם

- [illegible]

גליון הש"ס

תוס' ד"ה מתרומת מעשר
וכו' דיותר סברא הוא
ללמוד מתרומת מעשר. עי'
מנחות 97 ע"ן ע"ב:

מוסף רע"י

והניחם שם. גבי נגדי
יום הכפורים כמי' ופסע
את בגדי הכד אשר לבש
בבואו אל הקדש והניחם שם
(לעירי יב:). מלמד ששטונין
היו, עולתם, ואין הדיוט
עושי בהן כל השנה ולא
כ"ג ליום כפורים אחר (חולין
פז:). ראויין הן לכהן
הדיוט. כל השנה, שכן
היו הנגדים הראויין לשימוש
הדיוט, כמות ומנחת
ומנחת ואכזב (פסחים כז:).

תום' ישנים

תַּחֲרוּמֵי מַעֲשֵׂה יִצְחָק אֵל
 בָּרָא. יִתְחַל אֲחֵלָּה לֵאמֹר
 מִנְעִינָה לִי בְּתַמְרוֹתֶיהָ וְהָאֵל
 אֶחָד לִדְמוּתָהּ בְּנִי וְנִמְדָּה
 כִּן לִי מִיָּמִי (אֲחֵלָּה)
 [אֲחֵלָּה] יִתְחַל לֵאמֹר
 שִׁירֵי מִי מִכֹּהֵל, יִי לֵאמֹר
 אֵל, כִּי מִי אֵלֶּה לֵאמֹר אֲחֵלָּה
 אֲחֵלָּה לֵאמֹר אֲחֵלָּה לֵאמֹר
 וְנִמְדָּה מִקֹּס אֲחֵלָּה לֵאמֹר יִתְחַשֵּׁשׁ
 כִּיֹּן לֵאמֹר בִּנְיָ, וְנִשְׁמָה
 מִשְׁמַח שִׁירֵי דִקְסָא אֵל
 מִשְׁמַח סִקּוּס שְׁמִירָה שִׁירָה
 מִי אֲחֵלָּה בִּקְבוּצָה בָּרָא, וְאֵל
 פִּלְסֵט (מַדְרִי) וְנִזְרִיז עֲשִׂימוֹ
 שִׁירָה, וְאֲחֵלָּה לֵאמֹר אֲחֵלָּה
 [אֲחֵלָּה] מִקְוֹת מִקְוֹת בְּתַלְמוּד
 אֵל שִׁירָה לֵאמֹר וְהָאֵל וְהָאֵל
 שִׁירָה שִׁירָה אֲחֵלָּה בָּרָא
 בִּקְבוּצָה, וְיִתְחַל לֵאמֹר
 לֵאמֹר מִשְׁמַח, שִׁירָה שִׁירָה
 מִקְוֹת אֲחֵלָּה לֵאמֹר לֵאמֹר
 מִקְוֹת אֲחֵלָּה לֵאמֹר לֵאמֹר

והכי **שחקים**. שששירין לכל עבודה ובלבד שלא יהו מקורעין והכי **בזמנים** (דף יח.) ואולם רבי דוקא לטעמיה לא שייך הכא למלימור דהא כולה מלמא אגב גררא נקבה: **מאי** לאו. רבי יהודה פורצי דוקא פליגי דר"י לבש דריש לנפש מלמא ובענין עבד הא וצעי מלמא ודאנן

דוּסאַ סכר לאו עבודה הִיא וְלֹא צִי
מִנּוּפֹת וְאֲנֵנוּ: **לְרִיכָא קָרָא לְרִבּוּי.**
דלֵא תִימָא הֵי דְּרוּקָא וְלִמְמַרָא דְּלֵא
עֲבוּדָה: **וּמַר סִכְרָא לֹא לְרִיכָא לְרִבּוּי**
מִקְרָא. דְּרִיין דְּגִלָּיָא צֶה כְּתוּבָה
בְּגַד קֶדֶשׁ וּמִכְנֵסִי קֶדֶשׁ אֲשַׁמְעִין
דִּעְבוּדָה הִיא וְצִיבָא כּוֹלָהּ וְכִי אָתָּה
קֶקְרָא לְרִבּוּי לְצַגְדֵי יוֹהֲ"כ אָתָּה:
מִמְרומָה מַעֲסַר יִלְפִין לֵה. דֵּהָ
וְהִירִים כְּתִיב לִשׁוֹן וְהִרְמוּתָּ מִמֶּנּוּ
(מִדְבָּר יח) וְהָיָה צְלוּמָה אֶחָד
אֶחָד **מִמְרומָה דָּשֵׁן מַעֲרַכָה: אִם מִסְרומָה**
מִדּוּן. דְּלִכְּבִי (סס לֵא) וְהִרְמוּתָּ מִכֶּסֶּם
לֵּה' וְגו' אֶחָד נֶפֶשׁ מִחֲמַשׁ הַמְּאֻת: **סֵא**
שִׁמְעֵ. דִּמְהִרְמַת קוּמֵץ יִלְפִין לֵה לֹא
יִפְסוּת מֵאוּמֵד מֵלֵא הַקּוּמֵץ וְאֵם רֵבָה
לְהוֹסִיק יוֹסִיק דֵּהָ לִיכָא לִמְיַמַר
דְּרוּקָא קְאָמַר דֵּהָ לֹא אֲשֶׁר לִפְשׁוּת
צִרְמֵן גְּחִילֵי רִתּוּת (דִּיין) קִסְמוֹן:
אֲרִיכֵעַ עֲבוּדוֹת דו'. אֲעִי"פ שְׂכוּלָן
מִזְחָה עֲלֵיהּ זֵר אֵין חִיּוּב מִיַּתֵּה אֵלָּה

וּלְמִבֵּית לַפְּרוֹכֹת וְהָיָה
אֶת כְּהֹונֹתְכֶם וְהָיָה
מִתְּנָה וְלֹא עֲבוּדָת כֹּהֵן
תִּמְנָה וְלֹא עֲבוּדָה שֶׁ
רַבִּי רַחֲמָנָא לִכְלָל דִּדְהוּ
לְאֹתוּי יִשְׁבֵּה אֲחֵינוּ
וְלֹא נִפְקָא לֵיה מַדְבֵּי
וְכָל דְּבַר לֹא דְרִי
הַמִּזְבֵּחַ כֻּלָּל עֲבוּדָת
אִין בְּכָלֵל אֲלֵא
מִתְּנָה אִין עֲבוּדָת

בכגון תרומת הדשן: **שבע הואם שפנים**. שמוה על הפרכות מפר העלם דבר ופר משיח ושל יו"ה" ושצמאורע שמוה מלוג שמן צהיכל כדרכתי (ויקרא ד) והזה מן השמן צאלצבו וגו' לסלקא דעתך לאו צמאורע הוא דבר המוצח הוא להכי רבי לכל: **ולוי נפקא להו**. כולה מינייה מדבר לכל דבר דהא דבר המוצח גופיה יתירה הוא וגממר מינייה תרומת הדשן ומריצויא דלכל דריש ציה הואה הפנימית: ולמתי

היה זה ש"ד למילף מיניה ואפילו הכי פשיט דגמרינן מיניה כיון דדמי ליה
הבא לא הוה מצי למפיקר ומה ראת לרבות עבודה סילוק ולמעוט
ולרבות עבודה שאין תמה אינה בצומצם אבל קשה לי אם כן ליחייב אסידומת
חשבי ארבע עבודות שזר חייב עומר וקא חשבי יסיון היין וינסיון
דינסיון המים והיין חשבי ומשכחת להו שזר בלא צגל עמנ
עממין מיי דמים ולהכי הוה בכלל זריקה: **אין בבבא אלא מה** ש
וואפילו אם תמצא לומר לכלל מרבה הזאות שצפנים ושצמורות
דבר המוצא הוה להו שני כללות הסמוכין זה לזה וה
כללם תשחיש כלל כמו כלל דדרשנין כלל אשר תשאלך נפשו כלל והכי אמרי
וככלל וא"כ רביי מכניין הפרט אפילו דבר שאין עבודה תמה ואפילו
טרופי (חולין דף סו.) כי האוי גוונא ורעה ושאין בכל ולכל לחודיה
התם דכתיב כלל אשר תאוו נפשך צורק ונשאל ויבשר כלל דבד
אז שור אז שר פרט וכל כלל בצמה חזק ופרט י"ל היין ר"ה הייה
דכתיב בירשא דענינא לכל הוה כלל שאינו מלא ואין דין אומר ש
כלל וצח פרט ומשני אי הוה כתיב יעשה שלמים וצח דקאמר

סוף חיינו והימים. ממה מאי שנה דחשיב ניסוך יין ומים מרי והקטרה זה, דכרעה היה לה למחשב
על מזה הקטרה, אלז עי' (מלכות) וספרים הן במזה חתולן. וי"ל דכיון שלן ניסוך היטם אלז
על מחשב להו מרמי. וי"ל יוסף. אלז אלז נוסף לומר דלה חשב אלז היט דלה המזה החתולן ואלז
המנימו ואלז חשב מים ד' כדרים, דהל קלמן פירקין ויחמינו יין וספרד את דעולתן, אלמנה היט
רבי. וי"ל הרמב"ם ז"ל דבר לרבות עבודת הילוקין, וי"ל נכנסו עבודה שיש אחריה עבודה. וי"ל
אלמא, אלז איכל לאקומו (עבודתם) (עבודת משה) בשאר עבודת קולק כגון וואלם הדקן. וי"ל
אלז קו ומזהו קולק מזה משה ומהמורי. וי"ל עבודת (מסורות) (מגורות) אלז חטובות
בזה. לרבות עבודת הילוקין. מכלל קשה לגימט הספרים בסוף פירקין (כח, א) גבי ג'ל דכשי עבודה
הדקן על דלמיה עבודה ממה אי חשיב עליו, ודליו חלל שמעמ עבודה ממה מלל ממה חלל
על דלמיה עבודה. אלז ש"מ שדעני דוקא עבודת קולק שחשב עמה. מיוח ע"ה חתולן דלה
(גמורות) וחטובות שיוע על המזה דכשי לעיל. ודי האי גווגא מפרש בסוף פירקין דפשיטא ליה
ידוע אלזן עבודה גלילה. ועל"פ אלז שחמן מיעטא. חלל מ"מ שחב אמיל אלז מרי וי סקיד את

בראשונה פרק שני יומא

כד.

עין משפט
נר מצוה

בז א * מיי פ"ח מהל' כלי
המקדש הלכה ד :
*** כפי שציין הרב בעל עין**
משפט לעיל בדף יב : על אה
השחקים מיי פ"ב מהלכות
תמידין הלכה יו"ד ז"ל גם כאן
בר :

מזו ב מיי שם הלכה ה:
 יז ג מיי פ"ט מהלכות ביאת
 מקדש הלכה ב:
 יח ד שם הלכה ח:
 יט ה שם הלכה ב:
 כ ו שם הלכה ג:

רבינו חננאל

ת"כ סבר עבודה היא, ר' ודמק לא כ"ע עבודה היא, ות"כ סבר צריך קרא לרביי. לפיכך כתב יבש לרבות מצפות אנשי ר' יוסא סבר לא צריך קרא לרביי. בעי ר' אבין תורתם תורתם, תורתם תורתם לפינן לה, והוא חלק אחד מעשרה דרכיהו והתורמות מן התורה ה' מעשר מן המעשר. או מתורתם מין דרכיהו אחד אחו מן התהמשם. ושפשתל לא וסא ולא מזה לפינן אלא תורמות המנהו או תורתם קורמין. אמר ר' ראובן עבודה זו חייב עליהן מיתה, ואילו זו, דריקא תקטר סוף מימי יוסין ולי. תשמו, אמר ר' ובין אתך תשמו וגו' עובדכם, עבודה מתה ור' עבודה שפתי אחיהי כעודה. עבודה מתה ולא עבודה סיקור, על זו תביח וזהו שיקור, ר' יומת, (דחלת) [תלך] בעינן עבודה (סילוק) [מתנה] עבודה מתה שפתי אחיהי עבודה. ולא אמר ק"ו [ר'] עבודה. ולא אמר ק"ו [ר'] שהיה תורתה דרשן חייב מיתה. שאמר ר' המובה ור' רב, רב כהן המובה ואפי' ר' רב, רב כהן המובה שפתי ושבמצוער הואת שפתיים ושבמצוער כר', עבודה

תום' ישנים (המשך)

[illegible][illegible]

מותרות מעשר ילפינן דה ב'ו. תימא לי אמיא לא מספקא ליה נמי אי מתרומה גדולה ילפינן לה ויש לומר משום דצדצתרותם השן כתיב והרים וצתרות מעשר נמי כתיב והרמותם מדין נמי כתיב והרמות מכס אבל צתרות גדולה לא

כתיב ^(ד) ראשית דגנך וגו' עד תחת
לו והא דכתיב ^(במדבר טו) כתרומת
גורן כן תבימו אותה תבימו דכתיב
בחלה כתיב ואת' ואמאי לא מציעיא
ליה אי ילפינן מחלה יש לומר דוהרים
מהתרומות לאו מוהרמות ילפינן דכל
והרים מהתרומה לאו ילפינן דלא חלו
כולי האי להדיי אי נמי יש לומר
דילפינן תרומה קמייתא מתרומה
קמייתא דנבי לתרומת מעשר יש
תרומה גדולה קודם לה מ"מ כלום
דמשעני קרא וזו היא תרומה קמייתא
דחייבניהו קרא לאפקוי חלה שיש
תרומה גדולה קודמתא אי נמי יש
לומר כיון דתרומה גדולה וחלה אין
להם שיעור מפורש ילמד סתום מן
המפורש דהיינו מתרומת מעשר או
מתרומת מדין ואין להקשות תרומה
גדולה וחלה גופיהו אמאי לא גמרינן
בהאי גזירה שזה דיהא להם שיעור
דיש לומר כיון דכתיב דבר ראשית
דגנך ואפילו דגן אחד וכן בחלה נמי
כתיב ראשית עריסותיהם ומה שפירש
רש"י מהתרומה מדין אחד מתרומה מאות
אע"ג דהוה נמי הכס אחד מחמשים
נראה לו מחמש מאות ילפינן משום
דכתיב אלל ^(והרינו ולי היה נראה)
יותר ללמד ממדין אחד מנ' כדררשין
^(זכירושלמי זבנוית אחד מחמשים)
דכתיב אחד אחוז מן החמשים כל
שאתה אחוז ממקום אחד אחר היה כזה
ותמיה ליה לא מספקא ליה אי גמרינן
מתרומת מעשר או ממדין פשיטא
^{(דיותר סברה הוה ללמוד מתרומת}

דורות משעה ולפי מה שפירש דמאחד אחוז מן החמשים גמרינן יניחא דמשמע כל שאתה אחוז ממקום אחר יהא כזה ואפילו לפרש"י וזה"ל ^והריס הוא מלשון יחיד מוהרמות הגם הוא לשון יחיד גמרינן אכלל מוהרמות שמו לא יניחא ליה למליף אי נמי תרומת הדשן שהיא מלזת עבודת ציבור מתרומות מדין שרייבא בכל ישראל גמרינן אכלל תרומת מעשר בלויס דמאמר אכל ימינה לי מאי שנא דלא נגנסתפך אי מוהרים ממנו בקוממו גמרינן דמיא ליה טפי מכולהו אתם שיתרום תרומת הדשן בקוממו פן יכזה כמו שפרש"י להכי לא דבאדי ואדי והריס כתיב: **וְלִי רִבִּי רַחֲמָנָא** **כִּבְרַ** דבר המובהק. עובדה שאינה תמה דיש לומר דעבודת סילוק דבר המוצא היא אכל מערכה נמי דהא עבודת מוצא נמי היא ומה ראיא למעט אותה : **לְאִתְרִי שִׁבְעַ הַזֹּאוֹת שִׁבְעָנִים** ושבמציורע. תימה הוא דקא מיסב בתרתי ולא חשיב אחת דס והאזות דשמן לפנים נמי בבתרת ימי חשיניהו בלזפי נפשייהו אכל האזות דשמן בלזפי זבח שבת **רַבִּי**. תימה לי א"כ לכל דבר המוצא למה לי כדקאמר דבר לכל דבר קשיא כיון דלכל משמע כללל אדרבה לפרוך לאידך גיסא דהוה לן פרט ביניהם ועבדתם עבודת מתנה ודוים בכלל ופרט וכלל ולכל **יפ'** שור שנגח את הפרה (ב"ק דף נד:) ובר"פ מרובה (שם דף סד.) בכל דת סילוק ואע"ג דלא דמי כללל בתרא כללל קמא הא דיינין בלזו חשיב כללל אלא כשיש שום תיבה מפורשת מאותו ענין אכלו כמו דכתיב וכל בהמתך והיהא דפרק שלשה מינין (מזר דף לה.) ^טחמור י נמי שאני התם דכתיב ברישא חמור או שור והדר וכל אכל אכלה ופרט וכי האי גוונא אמרינן בריש פ"ק דזבחים (דף ד:) אימא ישה השאה דכתיב ישה זבח שלמים הוה ליה כלל שאין מלא וכו': אלא

[illegible]